

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Urtos/4/2026                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4024200145                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.08.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Bargel            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:4024200145.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na neverejnom zasadnutí konanom 19. augusta 2026 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného Š. M., o sťažnosti menovaného podanej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1Ntc/39/2024, zo 14. apríla 2026

### rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného Š. M. zamietá.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre uznesením, sp. zn. 1Ntc/39/2024, zo 14. apríla 2026 rozhodol tak, že: „Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona sa odsúdený Š. M., narodený X. R. XXXX, trvale bytom R. XX, B. M. W., v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, ktorá mu bola uložená rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. januára 2025, sp. zn. 1Ntc/39/2024, neosvedčil a preto zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov a 9 dní vykoná.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne: „Krajský súd už počas plynutia skúšobnej doby zistil, že odsúdený síce nespáchal trestný čin, ale po jeho podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa v priebehu roka a dvoch mesiacov dopustil spáchania siedmich priestupkov, z toho v piatich prípadoch ide o priestupky proti bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke, v jednom prípade o priestupok proti majetku a o priestupok proti verejnému poriadku, za uvedené protiprávne konania bol sankcionovaný pokutami od 10 do 50 eur, prevažne v blokovom konaní, pričom uložené blokové pokuty na mieste zaplatil. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že odsúdený sa v priebehu skúšobnej doby podmieneného prepustenia neosvedčil, keďže svojím správaním opakovane a systematicky porušoval právne predpisy. Jeho konanie nemožno považovať za ojedinelé alebo bagatelné vybočenie. Naopak, ide o opakované a viacnásobné porušovanie právnych noriem, ktoré preukazuje dlhodobý sklon nerešpektovať pravidlá (v tomto smere krajský súd poukazuje na skutočnosť, že pred rozhodnutím o podmienenom prepustení spáchal odsúdený 19 priestupkov), absenciu snahy o nápravu a ignorovanie účelu podmieneného prepustenia. Krajský súd zdôrazňuje, že podmienené prepustenie predstavuje výraz dôvery štátu voči odsúdenému, že povedie riadny život bez ďalšieho porušovania zákona. Táto dôvera však bola konaním odsúdeného

zjavne narušená. Aj priestupková činnosť odsúdeného môže byť relevantná pre posúdenie vedenia riadneho života, najmä ak ide o opakovanú činnosť vyššej intenzity, rôznorodé porušovanie právnych povinností (doprava, majetok, verejný poriadok), časovú kontinuitu konania počas skúšobnej doby. Osobitne závažné je, že odsúdený sa dopúšťal priestupkov systematicky už na počiatku skúšobnej doby, teda v období keď sa od neho očakávalo zvýšené úsilie o vedenie riadneho života. Takéto správanie spochybňuje resocializačný efekt výkonu trestu, preukazuje, že odsúdený nerešpektuje právny poriadok Slovenskej republiky a zakladá dôvodnú obavu z pokračovania v protiprávnej činnosti.

Pri posúdení významu priestupkov je potrebné individuálne hodnotenie ich počtu, intervalu a povahy, pričom rozhodujúca je miera zásahu do povinnosti viesť riadny život; pričom už v skúšobnej dobe možno rozhodnúť o výkone zvyšku trestu. Aj priestupky môžu mať význam pri hodnotení riadneho života a dôsledkoch skúšobnej doby, avšak nemožno ich posudzovať paušálne, je nutné dôsledné, individuálne zhodnotenie okolností prípadu, čo v prípade odsúdeného bolo naplnené. [...] Krajský súd po vyhodnotení všetkých relevantných dôkazov dospel k záveru, že odsúdený opakovane a zásadným spôsobom porušil podmienky skúšobnej doby podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, keďže sa opakovane dopúšťal priestupkov.

Vo vzťahu k účelu trestu uvedenému v § 34 ods. 1 Trestného zákona treba zdôrazniť, že okrem individuálnej prevencie má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, v danom prípade prostredníctvom samotnej hrozby nariadenia zvyšku trestu odňatia slobody, z ktorého bol podmienenečne prepustený. Pokiaľ však odsúdený riadny život nevedie, ako už bolo preukázané, je zrejmé, že nedisponuje potrebnou mierou zodpovednosti, keďže opakovane páchal priestupky, hlavne na úseku cestnej premávky, čím tak preukázal nedostatok osobnej a spoločenskej zodpovednosti a rešpektu k záväzným spoločenským normám správania sa. Opakovaným porušením právnych noriem, s poukazom na charakter spáchaných priestupkov preukázal, že normatívne príkazy a normy občianskej spoločnosti sú mu úplne ľahostajné a to aj v situácii, keď si bol vedomý toho, že mu plynie skúšobná doba podmienenečného prepustenia. Ani uložené sankcie za priestupky nemali na odsúdeného prevýchovný efekt a opakovaným páchaním priestupkov sa len dotvára obraz o tom, aký má odsúdený vzťah k rešpektovaniu právnych predpisov. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam mal súd jednoznačne preukázané, že očakávanie riadneho života odsúdeného po podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa nenaplnilo, bolo preto nepochybne potrebné u odsúdeného už v priebehu plynutia skúšobnej doby nariadiť zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov a 9 dní, ktorý vykoná v pôvodne určenom ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. V tejto súvislosti nie je bez významu aj to, že odsúdený pri podmienenečnom prepustení predložil súdu „prísľub na prijatie do zamestnania“ v spoločnosti W. U., C., do ktorého po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nenastúpil. Tento fakt však súdu žiadnym spôsobom nesignalizoval.

V priebehu skúšobnej doby prichádza do úvahy len rozhodnutie o neosvedčení sa podmienenečne prepusteného odsúdeného, nie je možnosť rozhodnúť o predĺžení skúšobnej doby, tak ako to navrhol obhajca odsúdeného na verejnom zasadnutí. Tento inštitút totiž platí len v prípade podmienenečného odsúdenia (§ 50 ods. 4 veta posledná Trestného zákona, § 52 ods. 2 veta posledná Trestného zákona), nie v prípade procesného postupu podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona.“

Proti uzneseniu krajského súdu podal odsúdený Š.A. M. priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť (č. l. 137 súdneho spisu), ktorú následne prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mgr. Tomáša Štefanku takto písomne odôvodnil:

„Nestotožňujem sa s dôvodmi, ktoré uviedol súd v písomnom vyhotovení uznesenia, keď v žiadnom prípade nemožno súhlasiť s názorom súdu, že „očakávanie riadneho života odsúdeného po podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa nenaplnilo“. Výkon zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov a 9 dní mi bol súdom nariadený na základe zistenia, že v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia som sa dopustil 7 priestupkov, teda menej závažných protispoločenských konaní v porovnaní s trestnými činmi. Dovoľujem si k tomu vysloviť názor, že otázka, či v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia som žil alebo nežil riadnym životom, bola zo strany súdu (s ohľadom na okolnosti prípadu) vyriešená až neprimerane tvrdo, mám za to, že aj s odklonom od prevažujúcich názorov súdnej praxe, z ktorých vyplýva, že menej závažné prehrešky v správaní odsúdeného v rámci povinnosti viesť riadny život, spravidla nepostačujú na vydanie

rozhodnutia o tom, že zvyšok trestu odňatia slobody, z výkonu ktorého bol odsúdený podmienne prepustený, odsúdený vykoná. Poukazujem na to, že súd je v každom konkrétnom prípade pri rozhodovaní povinný po náležitom objasnení všetkých skutočností rozhodujúcich pre posúdenie spôsobu života a stavu prevýchovy odsúdeného starostlivo zvážiť účel trestu. Skutočnosť, že som v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia bol sedemkrát priestupkovo postihnutý, nemožno mechanicky posudzovať ako dôvod pre nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody.

Pri zaujímaní uvedeného názoru sa odvolávam napríklad aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/63/2024, z 9. októbra 2024 [...] Mám za to, že [...] právne závery (v zmysle ktorých dovolací súd vyjadril súhlas s názorom ministra spravodlivosti, že šesť dopravných priestupkov spáchaných odsúdeným v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nie je možné mechanicky považovať za dôvod pre nariadenie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody), je možné analogicky aplikovať aj na posudzovaný prípad, a to zvlášť preto, že na strane mojej osoby nie sú žiadne ďalšie skutočnosti spojené či už priamo alebo nepriamo so spáchaním priestupkov, ktoré by bolo potrebné zohľadniť (t. j. nevznikli pri nich žiadne zranenia, atď.). Ďalej poukazujem napr. na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Tos/30/2023, z 15. marca 2023, [...] uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Tos/93/2025, z 6. augusta 2025 [...]. S poukazom na [...] právne názory Krajského súdu v Banskej Bystrici [...] som toho názoru, že Krajský súd v Nitre v posudzovanej veci nesprávne vzal za základ svojho rozhodnutia len zistenie, že som sa „dopustil spáchania siedmich priestupkov“ a pritom nesprávne opomenul vyhodnotiť v môj prospech fakt, že za priestupok z 9. júla 2025 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 50 eur“, za priestupok z 4. novembra 2025 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 20 eur“, za priestupok z 1. decembra 2025 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 30 eur“, za priestupok z 8. decembra 2025 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 20 eur“, za priestupok z 4. januára 2026 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 10 eur“, za priestupok z 21. januára 2026 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 10 eur“, za priestupok z 3. marca 2026 mi bola uložená sankcia „pokuta vo výške 20 eur“, ktoré pokuty som zaplatil, pričom všetky priestupky boli menej závažného charakteru a ani jeden z nich nesúvisel s druhom trestnej činnosti, za ktorú som bol odsúdený. Skrátka ani jeden priestupok nebol rovnakého a ani obdobného charakteru ako trestný čin, za ktorý mi bol pôvodne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Zastávam názor, že súd v rozpore s ustálenou súdnou praxou založil uznesenie na nesprávnom právnom posúdení veci, keď dospel k záveru, že spáchanie siedmich priestupkov (5 na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, 1 proti majetku a 1 proti verejnému poriadku), za ktoré som bol sankcionovaný pokutami od 10 do 50 Eur, zakladá automaticky dôvod na vyslovenie neosvedčenia sa odsúdeného v skúšobnej dobe. S týmto názorom súdu však nemožno súhlasiť. Mám za to, že podmienky osvedčenia v skúšobnej dobe nemožno posudzovať mechanicky - napr. že by spáchanie trestného činu či priestupku v skúšobnej dobe automaticky bez výnimky znamenalo, že odsúdený sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Dôvod na záver o (ne)osvedčení je potrebné posudzovať komplexne, teda nielen vzhľadom na počet spáchaných priestupkov, ale aj vzhľadom na ich závažnosť, a to všetko v kontexte predchádzajúcej trestnej činnosti, za ktorú bol páchatel' odsúdený, t. j. či ide o druhovo totožný alebo obdobný priestupok, ako je trestný čin, pre ktorý bol páchatel' odsúdený.

Súd celkom opomenul skúmať za akých okolností boli spáchané priestupky, mieru zavinenia a iné podstatné okolnosti, kvôli ktorým boli priestupky spáchané, ako aj charakter priestupkov v kontexte trestnej činnosti, za ktorú som bol odsúdený. V prípade spáchaných priestupkov sa jednalo o priestupky v doprave, proti majetku a proti verejnému poriadku, ktorých závažnosť bola nepatrná. Naproti tomu v prípade skutku, pre ktorý som vykonával trest odňatia slobody, išlo o trestný čin proti zdraviu, teda konanie, ktoré sa od priestupkov diametrálne odlišuje. Aj preto mám za to, že počas skúšobnej doby som viedol riadny život. V tejto súvislosti poukazujem aj na názor právnej teórie (STRÉMY, T., REMETA, R., KURILOVSKÁ, L. a kol. Trestný zákon. Praktický komentár. 1. vydanie. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2025, s. 262), [...] uznesenie trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Jtk 5/2012, z 13. marca 2012, [... uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici], sp. zn. 4Tos/13/2016, z 20. apríla 2016, [... uznesenie Krajského súdu v Žiline], sp. zn. 3Tos/116/2010, z 16. decembra 2010, [... uznesenie Krajského súdu v Trnave], sp. zn. 3Tos/145/2017, z 21. novembra 2017, [uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Tos/108/2017, z 21. novembra 2017, [...] Z [...] názorov súdnej praxe teda vyplýva, že skutočnosť spočívajúca v tom, že odsúdený spácha v skúšobnej dobe

podmienečného prepustenia priestupok a bol zaň právoplatne postihnutý, nemožno mechanicky považovať za dôvod na rozhodnutie o výkone zvyšku trestu odňatia slobody. V takom prípade súd musí skúmať závažnosť priestupku s ohľadom na spôsob jeho vykonania, spôsobený následok, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia páchatel'a i jeho pohnútku, pretože rozhodujúca je materiálna stránka priestupku a nie jeho právne (formálne) posúdenie správnym orgánom s tým, že rozhodnutie o nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody bude prichádzať do úvahy až vtedy, ak správanie odsúdeného a závažnosť priestupku dosiahne intenzitu, z ktorej sa dá vyvodiť, že podmiennečne prepustený nemá záujem napraviť sa a viesť riadny život. Podľa môjho názoru konštatovanie súdu na strane 3 uznesenia, že „odsúdený sa v priebehu skúšobnej doby podmiennečného prepustenia neosvedčil, keďže svojim správaním opakovane a systematicky porušoval právne predpisy“ neodráža realitu vedenia môjho života v skúšobnej dobe. Ani dopustenie sa nezávažných priestupkov, ktoré nijako nesúviseli s predchádzajúcim trestným činom (ublíženie na zdraví) neznamena, že som nevedel riadny život. Súd pri svojom rozhodovaní nesprávne vzal do úvahy len počet priestupkov, ale nie okolnosti či následky. Mám za to, že pojem riadny život nie je možné zamieňať s bezúhonnosťou a záveru vedenia riadneho života nemôže prekážať okolnosť, že som bol potrestaný za priestupky, ktorých sa bežne dopúšťajú aj bezúhonní členovia spoločnosti. Pri spáchaní priestupkov je tak podľa môjho názoru potrebné skúmať, či sa jedná skutočne o vybočenie z rámca vedenia riadneho života. Namietam teda, že súd sa nedostatočným spôsobom zaoberal mojou osobou a ďalšími skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre vyhodnotenie, či som v skúšobnej dobe viedol riadny život.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd moje správanie a spôsob môjho života hodnotil aj z vyžiadanej správy z Obce B.Á. M. W. z 6. februára 2026 [...] informácia obce poskytnutá súdu o mojom údajnom nezdržiavaní sa na adrese trvalého bydliska sa v žiadnom prípade nezakladá na pravde, keďže sa stále zdržiavam na adrese svojho trvalého bydliska. Z akého dôvodu obec takúto informáciu súdu poskytla (t. j. či sa tak stalo omylom, nedopatrením, alebo obec pochybila z iného dôvodu) mi nie je známe, avšak považujem za nutné na uvedené poukázať, keďže aj tento nesprávny poznatok si súd vzal za základ svojho rozhodnutia, hoci nemá oporu v skutočnom stave. Skrátka súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj dôkaz, ktorý nezodpovedá objektívnej realite a preto z hľadiska právnej relevancie nemôže obstať.

Čo sa týka konštatovania súdu na strane 4 napadnutého uznesenia, že „nie je bez významu aj to, že odsúdený pri podmiennečnom prepustení predložil súdu „prísľub na prijatie do zamestnania“ v spoločnosti W. U., C., do ktorého po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nenastúpil“, je potrebné zdôrazniť, že do práce v spoločnosti W. U. s.r.o. som mal záujem nastúpiť, avšak napokon mi to (na moje veľké sklamanie, keďže s pracovným uplatnením v tejto spoločnosti som počítal) nebolo umožnené, keďže predmetná spoločnosťami mi poskytla stanovisko, že nemá pre mňa pracovné miesto. K tvrdeniu súdu na strane 2 napadnutého uznesenia, že „z lustrácie Sociálnej poisťovne vyplýva, že odsúdený sa po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadne nezamestnal“, uvádzam, že súd podľa môjho názoru pochybil, keď svoje skúmanie zameral len na to, či som sa zamestnal v pracovnom pomere a nezaoberal sa napr. aj skúmaním, či nie som pracovne aktívny v rámci výkonu samostatne zárobkovej činnosti, t. j. či nie som samostatne zárobkovo činnou osobou podnikajúcou na základe živnostenského oprávnenia. Ak by takéto skúmanie súd riadne vykonal, zistil by, že po podmiennečnom prepustení som vykonal aktivitu v smere začlenenia sa do pracovného (podnikateľského) života, čo preukazujem výpisom zo živnostenského registra, z ktorého je zrejmé, že ako podnikateľský subjekt podnikajúci pod obchodným menom Š. M., IČO: XXXXXXXX, s miestom podnikania: XXX XX B. M. W., R. XX/XX, som si 8. augusta 2025 rozšíril dovtedajšie predmety podnikania (1. výroba výrobkov z gumy a výrobkov z plastov, 2. výroba a opracovanie jednoduchých výrobkov z kovu) o ďalšiu činnosť (predmet podnikania), a to 3. inžinierske činnosti, technické testovanie a analýzy. Ako živnostník som po podmiennečnom prepustení vykonával po dobu 4 - 5 mesiacov dohodnuté činnosti (operátor výroby/kontrolór kvality) pre spoločnosť M. P. s.r.o., so sídlom: P. XXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX. Ďalej je v tejto súvislosti potrebné poukázať na to, že po podmiennečnom prepustení som si riadne plnil (a naďalej si plním) odvodové povinnosti fyzickej osoby - podnikateľa vo vzťahu k štátu, zahŕňajúce povinné platby na zdravotné a sociálne poistenie. Všetkými mnou uvádzanými tvrdeniami a dôkazmi o nich mám za preukázané, že som v priebehu skúšobnej doby vyvinul vo vzťahu k zamestnaniu, resp. vo vzťahu k výkonu podnikateľskej činnosti náležitú úsilie, ktoré bolo pre mňa legálne dostupné, čím som preukázal, že mám snahu zabezpečovať si stabilný príjem. Aj

táto skutočnosť (v spojitosti s tým, že počas skúšobnej doby podmieneného prepustenia som nebol trestne stíhaný a nie som trestne stíhaný ani v súčasnosti) je jednoznačným dôkazom odôvodňujúcim prijatie záveru, že sa snažím viesť život riadneho občana. Súd však vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa mojej samostatne zárobkovej činnosti neskúmal a keďže ich neskúmal automaticky ich ani pri svojom rozhodovaní v môj prospech nezohľadnil, v dôsledku čoho je možné oprávnené konštatovať, že uznesenie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku nedostatočného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. Ak by súd pri rozhodovaní zohľadnil poznatok vyplývajúci z verejne dostupných údajov živnostenského registra, že mám aktívnu živnosť a miestom môjho podnikania je B. M. W., nemohol by dospieť k záveru, ktorý prevzal zo správy z Obce B. M. W. z 6. februára 2026, podľa ktorej sa údajne na adrese trvalého bydliska nezdržiavam. Pravdou pritom je, že sa na adrese trvalého bydliska zdržiavam a preberám tu aj všetky poštové zásielky určené do vlastných rúk.

Ďalej namietam, že uznesenie je postihnuté vadou nedostatku riadneho odôvodnenia, nakoľko z odôvodnenia uznesenia nie je zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením. Tento názor odvodzujem z toho, že v jednej časti uznesenia súd poukazuje na poznatky, ktoré vyplynuli z môjho výsluchu na verejnom zasadnutí, z ktorých vyplynulo, že k priestupkom na úseku cestnej premávky došlo tak, že som sa ponáhľal do práce a nezapol som si svetlá, ako aj na poznatky, ktoré vyplynuli z prednesu môjho obhajcu, že som pracoval „najskôr na zmluvu, teraz brigádne“, avšak v ďalšej časti odôvodnenia uznesenia súd tvrdí, že som sa po podmienenom prepustení nezamestnal (strana 2 uznesenia, piaty odsek). Nie je teda zrejmé prečo súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil v môj prospech skutkové zistenie, že som počas skúšobnej doby vykonával prácu a že i pri dochádzke do nej došlo žiaľ aj k priestupkom na úseku cestnej premávky. Rovnako nie je zrejmé ako súd toto skutkové zistenie dal (a či vôbec dal) do pomeru so svojim právnym posúdením. V tejto súvislosti zastávam názor, že skutočnosť, že z rozhodnutia súdu nie je zrejmý myšlienkový pochod súdu (t. j. určité premostenie medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením) zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia, keďže súd je povinný zrozumiteľne vysvetliť ako aplikoval právne normy na skutkový stav zistený v konaní. V danom prípade myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu súdom a jeho subsumovanie pod právnu normu, nie je podľa môjho názoru premietnutý v zrozumiteľnom a preskúmateľnom odôvodnení napadnutého uznesenia.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že v mojom správaní počas skúšobnej doby sa nevyskytla skutočnosť, ktorá by mohla súd viesť k vysloveniu, že som sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil. Zastávajúc tento názor považujem záver súdu, že som sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil, za právne nesprávny, neprimerane prísny a nespravodlivý. Nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody by vzhľadom na zistené okolnosti bolo pre mňa neprimerane tvrdým postihom a nebolo by nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu.“

S prihliadnutím na vyššie uvedené odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že zruší uznesenie krajského súdu a uloží mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Štefana Slováchika doručil pred rozhodnutím sťažnostného súdu ďalšie odôvodnenie podanej sťažnosti a nad rámec už uvedeného doplnil v podstate nasledovné:

„Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona možno rozhodnúť, že podmienne prepustený vykoná zvyšok trestu len vtedy, ak nevedol v skúšobnej dobe riadny život alebo neplnil uložené obmedzenia a povinnosti. Zákonné znenie výslovne viaže hodnotenie na správanie „v skúšobnej dobe“. Napadnuté uznesenie však do rozhodujúcej miery opiera svoj záver aj o moju priestupkovú minulosť pred podmieneným prepustením, keď výslovne poukazuje na 19 priestupkov spáchaných pred prepustením. Takýto postup presúva ťažisko hodnotenia mimo obdobia, ktoré zákon označuje za rozhodujúce, a trestá ma za skutočnosti, ktoré boli súdu známe už pri rozhodovaní o mojom podmienenom prepustení.

Osobitne namietam, že napadnuté uznesenie absolútne nedostatočne individualizuje nedopravené priestupky a robí z nich nesprávne závery. Súd poukazuje na priestupok proti majetku a verejnému poriadku, avšak bez akéhokoľvek opisu skutku. V skutočnosti išlo o bagateľné a situačné záležitosti (napr. porušenie pandemických opatrení - zákaz vychádzania/nosenie rúška, občianske spolunažívanie či ambulantný predaj). Napríklad pri skutku z 3. marca 2026 súd uvádza iba všeobecné porušenie § 48 zákona o priestupkoch. Pri skutku z 8. decembra 2025 uvádza majetkový priestupok, za ktorý mi však

bola uložená pokuta iba 20 eur (hoci zákon umožňuje uložiť až 500 eur). Bez riadneho opisu skutku, rozsahu škody a konkrétnych okolností nie je možné preskúmať, prečo práve tieto marginálne skutky mali taký významný dosah na posúdenie vedenia riadneho života. Súd tak porušil § 176 ods. 2 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže nehodnotil okolnosti prípadu jednotlivo a nevysvetlil svoje právne úvahy. Napadnuté uznesenie neprikladá primeranú váhu tomu, že priestupky boli riešené v blokovom konaní a pokuty som na mieste zaplatil. Podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch je blokové konanie možné len vtedy, ak je obvinený ochotný pokutu zaplatiť. Moja ochota zaplatiť pokuty svedčí o bezprostrednej akceptácii sankcie a prevzatí zodpovednosti za svoje konanie, nie o odmietaní rešpektu k právnemu poriadku, ako to nesprávne interpretuje súd.

Namietam aj argument súdu založený na tom, že som nenastúpil do prisľúbeného zamestnania v spoločnosti W. U., C.. Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona sa skúma, či podmienčne prepustený plnil uložené obmedzenia a povinnosti. Výrokom rozhodnutia o podmienčnom prepustení mi však nebola uložená žiadna konkrétna povinnosť nastúpiť do tohto určitého zamestnania. Pracujem brigádne a formou výpomoci, snažím sa zaradiť do bežného života a s priateľkou sa staráme o osvojené dieťa. Bez výslovne uloženej povinnosti nemožno z nenastúpenia do konkrétnej práce vyvodiť porušenie podmienok skúšobnej doby.“

K sťažnosti odsúdeného sa na výzvu súdu vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre v zásade nasledovne:

„V zmysle zaužívanej justičnej praxe jedným zo základných znakov riadneho života je dodržovanie právneho poriadku. Ak podmienčne odsúdený v skúšobnej lehote závažným spôsobom poruší právne normy najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, že podmienčne odsúdenie nesplnilo svoj cieľ a že podmienčne odložený trest treba vykonať. [...] Samotné sťažnosťou napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre považujem za zákonné a opodstatnené. Vykazuje totiž všetky zákonné náležitosti definované v ustanovení § 176 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. Navyše Krajský súd v Nitre náležite vysvetlil dôvody, na podklade ktorých dospel k záveru, že odsúdený Š. M. nevedel v skúšobnej dobe podmienčného prepustenia riadny život. Súd predsa vyhodnotil jednotlivé priestupky z hľadiska ich závažnosti, počtu a frekvencie páchania. Tiež sa zaoberal ich právnymi následkami pre posúdenie otázky vedenia riadneho života v priebehu skúšobnej doby. Ďalej poukazujem na to, že Krajský súd v Nitre pri posudzovaní otázky vedenia riadneho života vychádzal z dôkazov zabezpečených zákonných spôsobom a vysporiadal sa aj s obhajobnými vyjadreniami odsúdeného. Som toho názoru, že nemožno dospieť k záveru, že odsúdený Š. M. viedol v skúšobnej dobe podmienčného prepustenia riadny život, pretože v priebehu 13 mesiacov sa dopustil minimálne šiestich priestupkov, a to piatich na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a jedného proti majetku. Pripomínam, že rozsudkom, sp. zn. 1Ntc/26/2023, z 28. decembra 2023 Krajský súd v Nitre uznal rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 4, sp. zn. 1T/24/2023, zo 17. apríla 2023 v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 67To/175/2023, z 20. júna 2026, ktorým bol Š. M. odsúdený za spáchanie pokusu obzvlášť závažného zločinu ťažkého ublíženia na zdraví podľa § 21 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a za spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 385 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky. Berúc do úvahy závažnosť tejto trestnej činnosti, sa stotožňujem s názorom Krajského súdu v Nitre, že výchovný účinok doposiaľ vykonaného trestu odňatia slobody nebol na odsúdeného dostatočný, a to z dôvodu, že Š. M. sa opätovne dopúšťa protiprávneho konania. Z uvedeného dôvodu som zhodne s právnym názorom Krajského súdu v Nitre dospel k záveru, že nápravu odsúdeného možno dosiahnuť iba výkonom zvyšku trestu odňatia slobody.“ Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre v závere svojho vyjadrenia navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 Trestného poriadku správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného F. nie je dôvodná.

Z predloženého spisu vyplýva najmä nasledovné:

Uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1Ntc/39/2024, z 28. januára 2025 bol odsúdený Š. M. podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1Ntc/26/2023, z 28. decembra 2023, právoplatným 31. januára 2024, ktorým bol uznaný rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 4, sp. zn. 1T/24/2023, zo 17. apríla 2023, v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 67To/175/2023, z 20. júna 2023, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne mu bola určená skúšobná doba na 3 (tri) roky (č. l. 103 a nasl. súdneho spisu).

Naposledy senát Krajského súdu v Nitre rozhodol v priebehu skúšobnej doby sťažnosťou napadnutým uznesením tak, ako je uvedené v skoršom texte naratívnej časti tohto uznesenia.

Najvyšší súd si pred rozhodnutím o sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu zabezpečil aktuálny výpis z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov a zistil, že odsúdený sa okrem priestupkov, ktorých spáchanie v priebehu skúšobnej doby bolo zistené krajským súdom (celkovo sedem priestupkov), dopustil po rozhodnutí o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a vykonaní zvyšku trestu odňatia slobody ďalších piatich priestupkov. Konkrétne ide o nasledovné priestupky:

- 21. apríla 2026 priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (státie na vyhradenom mieste pre ĽZP), za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,- eur;
- 1. mája 2026 priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (povinnosť mať pri sebe platné doklady), za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 10,- eur;
- 12. mája 2026 priestupok proti verejnému poriadku (pouličný predaj), za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 10,- eur;
- 21. mája 2026 priestupok na úseku podnikania (predaj voňaviiek), za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 10,- eur;
- 10. júla 2026 priestupok na úseku podnikania (predaj kozmetiky, voňaviiek), za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 30,- eur.

Podľa § 416 ods. 1 Trestného poriadku o tom, či sa podmiennečne prepustený osvedčil alebo zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmiennečne prepustený osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona ak podmiennečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podmiennečným prepustením sa odsúdenému dáva možnosť, aby preukázal, že nepodmiennečný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť s uložením primeranej skúšobnej doby aj trestom na slobode. Pokiaľ má podmiennečne prepustený viesť v skúšobnej dobe riadny život, znamená to, že rešpektuje právny poriadok a neporušuje právne normy. Ak však tieto porušuje, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin alebo viacero priestupkov, vypovedá to o tom, že podmiennečné prepustenie nesplnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody.

Z ustanovenia § 68 ods. 2 Trestného zákona je zrejmé, že na to, aby súd vyslovil, že podmiennečne prepustený sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil, musia byť súčasne (kumulatívne) splnené dve zákonné podmienky. Konkrétne, podmiennečne prepustený musí:

- i) viesť riadny život,
- ii) splniť súdom uložené obmedzenia a povinnosti.

Naopak, k rozhodnutiu o neosvedčení podmiennečne prepusteného môže dôjsť aj v priebehu skúšobnej doby vtedy, ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej dobe nevedie riadny život alebo nevykonáva riadne

iné uložené sankcie alebo neplní uložené obmedzenia alebo povinnosti. Z negatívneho vymedzenia týchto podmienok spojkou „alebo“ vyplýva, že ak súd zistí, že podmiennečne odsúdený svojím správaním porušil čo i len jednu z uvedených podmienok, nariadi výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody a vysloví, že podmiennečne prepustený sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Takéto rozhodnutie je totožné s rozhodnutím, ktoré súd môže za rovnakých podmienok urobiť po uplynutí celej skúšobnej doby. Pri posudzovaní otázky, či sa podmiennečne prepustený osvedčil, možno hodnotiť len okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe.

Pre rozhodnutie o neosvedčení podmiennečne prepusteného z výkonu trestu odňatia slobody nepostačia, napr. len drobné morálne poklesky v správaní odsúdeného v rámci povinnosti viesť riadny život, či menej významné porušenie niektorej povinnosti, pokiaľ k nemu nedochádza opakovane (sústavne). Nie každé pochybenie alebo „zakopnutie“ osoby, ku ktorému došlo v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, musí automaticky viesť k rozhodnutiu o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe. Najvyšší súd dáva za pravdu odsúdenému, že v každej veci je potrebné vždy osobitne zohľadniť a prihliadnuť na konkrétne okolnosti prípadu a na jej špecifiká. K hodnoteniu, či odsúdený v skúšobnej dobe viedol riadny život, musí súd pristupovať komplexne a posudzovať jednotlivé skutočnosti týkajúce sa života odsúdeného vo vzájomnej súvislosti. Rozhodnutie o tom, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil alebo nie závisí od úvahy súdu a individuálnych okolností konkrétneho prípadu.

Po oboznámení sa s obsahom spisu sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil so záverom krajského súdu, že odsúdený Š. M.É. v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život a teda sa neosvedčil, a preto je potrebné, aby zvyšok uloženého trestu odňatia slobody vykonal. Najvyšší súd považuje tento záver krajského súdu za vecne správny, zákonný, ako aj riadne odôvodnený, pričom len pre doplnenie v reakcii na sťažnostné námietky odsúdeného uvádza nasledovné.

Sťažnostný súd považuje za rozhodujúce, že na základe vykonaného dokazovania bolo zistené sústavné porušovanie právnych predpisov zo strany odsúdeného počas skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (12 priestupkov podľa aktuálneho výpisu z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov), a to všetko v pomerne krátkom časovom období od začiatku plynutia skúšobnej doby. Tieto okolnosti v súhrne nepochybne svedčia o negatívnom postoji odsúdeného k dodržiavaniu právnych noriem a sú nezlučiteľné s vedením riadneho života. Napriek tomu, že odsúdený mal vedomosť o skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia, opakovane a v značnom rozsahu porušoval právne predpisy. Vo svojich protiprávných konaniach pokračoval dokonca aj po rozhodnutí krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sa neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody vykoná, čo svedčí o jeho mimoriadne ľahostajnom postoji voči naplneniu účelu skúšobnej doby podmiennečného prepustenia. Aj keď možno dať odsúdenému za pravdu, že zistené porušenia právnych predpisov nevykazujú vysokú závažnosť, ich frekvencia v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia je z hľadiska naplnenia účelu trestu neprijateľná. S poukazom na uvedené možno preto už v aktuálnej fáze skúšobnej doby s určitosťou konštatovať, že podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody nespĺnilo svoj účel.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažnostný súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že odsúdený nevyužil „šancu“ zaradiť sa do života mimo výkonu trestu odňatia slobody pred uplynutím celej výmery uloženého trestu odňatia slobody. Sústavné porušovanie zákona v zistenom rozsahu nemožno v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody tolerovať, keďže zistené okolnosti v súhrne nepochybne predstavujú podstatné porušenie Trestným zákonom ustanovených podmienok podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd preto podľa sťažnostného súdu rozhodol správne a v súlade s ustanovením § 68 ods. 2 Trestného zákona.

Najvyšší súd sa nestotožňuje s tvrdením odsúdeného, že ním spáchané priestupky boli zo strany krajského súdu posudzované mechanicky. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že závažnosť priestupkov bola zohľadnená, pričom napriek tomu, že išlo o priestupky s nižšou mierou závažnosti, sústavnosť porušovania právnych predpisov viedla krajský súd k záveru, že odsúdený nevedie riadny život. V

kontexte sťažnostného konania najvyšší súd navyiac podotýka, že takýto záver krajského súdu bol definitívne potvrdený ďalšími protiprávnymi konaniami odsúdeného po rozhodnutí krajského súdu. Pri takejto početnosti zistených protiprávných konaní nebolo potrebné sa jednotlivito a podrobnejšie zaoberať závažnosťou každého jedného priestupku s ohľadom na spôsob jeho vykonania, následok, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia páchatel'a a jeho pohnútku, keďže už samotná kvantita protiprávných konaní dostatočne preukazuje, že odsúdený nevedol riadny život a nezaradil sa do spoločnosti tak, ako to od neho požadoval Krajský súd v Nitre v rozhodnutí, sp. zn. 1Ntc/39/2024, z 28. januára 2025.

Majúc na zreteli ďalšie námietky odsúdeného je taktiež potrebné poznamenať, že páchanie priestupkov môže mať vplyv na posúdenie potreby premeny trestu odňatia slobody na trest nepodmienečný bez ohľadu na to, či predmetné priestupky súviseli s druhom trestnej činnosti, za ktorú bol sťažovateľ odsúdený. Tomuto záveru nasvedčuje nutnosť zohľadňovať otázku vedenia riadneho života odsúdeným v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia v celej jej komplexnosti (pre bližšie vysvetlenie porovnaj 4Tdo/63/2024).

Pokiaľ odsúdený ďalej zdôrazňoval, že počas skúšobnej doby pracuje brigádne a vykonáva podnikateľskú činnosť, najvyšší súd k tomu uvádza, že z obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že krajský súd pri rozhodovaní o podmienenom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody zohľadňoval obhajobou predložený prísľub spoločnosti W. U., s. r. o. na prijatie odsúdeného do zamestnania (č. l. 93 súdneho spisu). Prísľub na prijatie zamestnania (pracovného pomeru) nepochybne predstavoval dôležitý argument pre prijatie rozhodnutia o podmienenom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Na podklade takéhoto prísľubu možno totižto odôvodnene do budúcnosti predpokladať finančnú, ako aj osobnú stabilitu odsúdeného, ktorá vo všeobecnosti predstavuje pozitívny faktor pri zisťovaní miery rizika recidívy páchatel'a trestnej činnosti po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Ak bolo v priebehu skúšobnej doby zo strany súdu prvého stupňa zistené, že odsúdený sa napokon v pracovnom pomere nezamestnal a pracuje len brigádne, resp. len v obmedzenom rozsahu vykonáva samostatne zárobkovú činnosť, je zrejmé, že sa v plnom rozsahu nenaplnili očakávania krajského súdu pri rozhodovaní o podmienenom prepustení, ktoré boli vytvorené výlučne v dôsledku dôkaznej iniciatívy odsúdeného.

Za takýchto okolností je podľa najvyššieho súdu plne legitímne na túto skutočnosť prihliadnuť ako na prístupujúcu okolnosť, ktorá by síce sama osebe neznamenalala, že odsúdený v skúšobnej dobe nevedol riadny život, avšak v kontexte identifikovaných protiprávných konaní potvrdzuje, že odsúdený sa nezaradil do spoločnosti v takej miere, ako to od neho očakával krajský súd. Uvedené možno konštatovať aj napriek tomu, že odsúdenému nebola v rozhodnutí o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody uložená konkrétna povinnosť zamestnať sa, keďže v tejto súvislosti nebolo hodnotené, či odsúdený splnil uložené obmedzenia a povinnosti, ale bol hodnotený jeho celkový spôsob života v kontexte prvej zákonnej požiadavky, aby po podmienenom prepustení viedol riadny život.

Najvyšší súd sa nestotožňuje so sťažovateľom ani v tom, že rozhodnutie krajského súdu je v rozhodujúcej miere založené na zistení, že odsúdený spáchal pred začatím plynutia skúšobnej doby ďalších 19 priestupkov. Sťažnostný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že táto skutočnosť bola zo strany krajského súdu uvedená len okrajovo za účelom hodnotenia odsúdeného v širších súvislostiach ako osoby, u ktorej bol v minulosti prítomný sklon k porušovaniu právnych predpisov. Pre prebiehajúce konanie je s poukazom na skutkové zistenia rozhodujúce, že tento svoj sklon odsúdený nijako nepotlačil ani po začatí plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, a to dokonca ani po tom, ako krajský súd rozhodol o tom, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody vykoná.

Najvyšší súd napokon s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sumarizuje, že v prejednávanej veci bolo primárnou úlohou súdov ochrániť spoločnosť pred odsúdeným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej protiprávnej činnosti, pretože vzhľadom na postoj odsúdeného k dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov existuje riziko, že odsúdený bude aj naďalej konať protiprávne a prípadne

i pokračovať v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Riadiac sa vyššie uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.